

ENSENYAMENT L'educació sexual fins la segona infància .4

Si els pares desitjaven un sexe contrari al que ha sortit pot succeir que hi ha - gin influències negatives . L'opinió que el pare o la mare tenen del sexe oposat pot, a vegades, influir molt en l'educació infantil. Per tant, s'ha de fomentar la satisfacció de pertànyer al propi sexe, sense menyspreuar el dels altres.

Pel que fa a les demostracions d'amor maternal, han de tenir un límit. El nen sovint es complau més amb una mirada afectuosa o una paraula amable que no pas amb múltiples i efussives carícies. L'amor obsessiu pot interrompre l'evolució afectiva del nen fixant-lo en un estadi que potser no podrà superar. A partir que comença a caminar si li ha de donar el màxim de possibilitats de fer servir el seu aparell motor, donar-li un ampli camp d'acció.

Davant els rampells o desobediències, ei els pares ce deixen sempre se li impe -- deix la formació d'un "jo" sòlid. Per contra, si se li exigeix excessivament i continua la seva personalitat pot restar insegura i plena d'angoixa.

Per el nen o la nena el pare és l'HOMME i la mare és la DONA. Cal que aquestes dues imatges siguin bones perquè l'infant les interioritzi correctament. És per aquest motiu que el pare no s'ha d'inhibir de les qüestions educatives. Una educació exclusivament femenina perjudica. Per altra banda s'han de tractar els dos sexes de forma similar. Els jocs no s'han pas de sexualitzar. El nen pot jugar perfectament a la cuina o amb nines.

Cal dir que els pares no han de mostrar repugnància o disgust pels hàbits d'eliminació.

Masturbar-se o palpar-se els genitals. - En primer lloc

no s'ha d'associar mai el genital amb cosa dolenta o prohibida. Quan el nen és molt petit, abans dels 3 anys, no se li ha de donar cap importància. En cas que es toqui o freqüi amb molta freqüència cal mirar si hi ha irritació o roba estreta. Generalment el joc genital és passatger, però hi ha raons que poden perpetuar-lo intensivament. Quan la mare falla, el nen centra l'atenció sobre sí mateix. Passa d'una situació de dis plaer a la contrària de plaer. A vegades és degut a la mateixa insistència que els pares han prohibit o ocultat l'acte. A voltes, la masturbació s'incrementa per una temporada de tensió familiar o per manca d'afecte o d'atenció envers el nen. És molt important que els pares evitin tenir una actitud de condemna d'aquest plaer infantil. Una intervenció equivocada pot originar un greu obstacle de cara a la maduració de l'infant.

Enuresi. - (orinar involuntàriament). Generalment obeeix a causes psíquiques, errors de l'ambient. Moltes vegades és l'expressió d'una tendència neuròtica. Molts nens amb manifestacions eròtiques primàries presenten enuresi, però no pas a l'inrevés. Crea hàbit i per desgràcia molts pares produeixen un sentiment de culpabilitat i un estat d'ansietat. Mesures d'ajut: Estimular i enaltir els èxits. Eliminar ambients tensos, terror, angoixa, por, culpabilitat, etc. Anar a un especialista si persevera.

Exhibicionisme. - La majoria de vegades és una curiositat general per a veure els genitals dels demés i compararlos amb els propis. Si el nen tendeix a la complicació psíquica o l'ambient és descuidat o eròtic pot convertir la descoberta en un plaer eròtic: s'exhibeix o exhibeix els demés. Mesu-

res: Distingir entre curiositat i autèntic exhibicionisme. Si és curiositat, dir-li-ho prudentment considerant-ho una cosa estúpida però sense donar-li significat eròtic i menys pecaminós. Si és el segon cas recordar que no és pas un cas únic i que la correcció escapa de les mans familiars. Caldrà anar a un especialista.

Paraules brutes. - La primera vegada ignorar-les. Si continua dient-les explicar-li el sentit que tenen, tractant d'endevinar si no hi ha una altra preocupació (p.e. mala acceptació de la funció intestinal) a l'usar "merda". Si la causa és donar-se importància se li pot dir: "Estem cansats d'escoltar-te; si vols dir-ho més, ves-te'n a un altre lloc que no et sentim".

El nen xupador. - Això no repercuteix en la maduració sexual posterior. Quan encara no comprèn el nostre llenguatge se li donaran elements suficients de joc. Acostuma a succeir que el nen més xupador està sempre a les faldilles de la mare. Quan ja ens pot entendre li rebutjarem la seva turpitud però mai enfadats.

Finalment, cal dir que el nen necessita més orientacions i veritats que no pas negacions o prohibicions. No necessita barrera o obstacles sinó un ideal cap al qual pugui dirigir-se.

Salvador Estany i Bassa.

